

Praha / Kroměříž

Miloš Kratochvíl

KOČKOPES

KVÍDO

Laskavé
čtení

triton

Miloš Kratochvíl

ilustrace Markéta Vydrová

Kočkopes Kvído

Miloš Kratochvíl

KOČKOPES KVÍDO

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Miloš Kratochvíl, 2015

© Stanislav Juhaňák – TRITON 2015

Illustrations © Markéta Vydrová, 2015

Cover © Markéta Vydrová, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-825-2

Potíž byla v tom, že Týna neměla sestřičku ani brášku.

Rodiče ano. Pan Humplík byl její tatínek, paní Humplíková byla její maminka.

Jenže rodiče, to je něco jiného. Je to slyšet už i z toho *pan* a *paní*. Takže i ten, kdo má rodiče, si někdy připadá doma sám. A to málokoho baví.

Jak se hraje na pikolu

Kdo je sám, nemůže si hrát ani na schovávanou. Když se schová, nemá ho kdo hledat. A to může být nebezpečné! Mohlo by to totiž skončit tak, že by ho už nikdy nikdo nenašel.

A proto Týna chtěla aspoň psa, kočku nebo papouška. Se psem i s kočkou se dá hrát na pikolu velice dobře. Když hrajete na pikolu se psem, musí pikolovat pes a vy se schováváte. Pes vás vždycky najde. Vyčenichá vás, i kdybyste se zahrabali do peřin, pod uhlí nebo se zavřeli do popelnice. V tom je mistr.

Hrajete-li na pikolu s kočkou, schovává se kočka. I když ji zkusíte přemluvit, aby pikolovala, dopadne to stejně. Kočka vás bude poslouchat jen chvíli, pak zmizí a zase ji půjdete hledat vy. Umí zmizet tak tiše a schovat se tak šikovně, že ji kolikrát najdete jen nalákáním na misku smetany.

A jak se hraje na pikolu s papouškem? To je různé. Jak s kte-

rým. Mluvící papoušci rádi pikolují. Někteří dokonce tak rádi, že počítají pořád dokola a moc se jim nechce říkat: *Už jdu!* nebo *Už letím!* Strakatí papoušci zase nemají velkou chuť se schovávat. Rádi předvádějí, jak jsou krásní. S papouškem se to prostě musí vyzkoušet. „Já bych to zaručeně zvládla,“ usmála se Týna. „A jsou přece i jiné hry!“

Třikrát ne

Ale maminka s tatínkem Týně řekli: „Ne! Ani psa, ani kočku, ani papouška!“

„Proč ne psa?“ chtěla vědět Týna.

„Pes je cítit psinou, což není legrace, ale tak trochu puch,“ řekl tatínek.

„A proč ne kočku?“ zajímalo Týnu.

„Protože by si lidi ještě pomysleli, že máme v domě myši,“ řekla maminka.

„A co papoušek?“ zkusila Týna třetí možnost.

„Papoušek už vůbec ne, protože všechno opakuje!“ řekli rodiče dvojhlasně.

„To bych si doma nesměl ani zaklít, krucinálfagot!“ rozčílil se tatínek.

„A já abych se bála říct o tetě Marii, že je lakomá, nebo že u Nováků všem prší do nosů, jak je zvedají nahoru, že jsou hogofogo!“ ukončila debatu maminka.

Novákovi byli sousedi a Týna zesmutněla.

Novákovi psa měli. Arnolda. Byl to čistokrevný vlčí, vlkodlačí nebo kdo-víjaký vlčák. S rodokmenem, vycvičený a namyšlený. O takového psa ale Týna nestála. Nebyl ani trochu legrační. A pes by měl mít v očích legráckové jiskřičky, jako je tam mají mít děti i dospělí. Komu legrace chybí, ten jednou unudí sám sebe. Je to něco jako nemoc.

Nemocného psa ani kočku ani smutného papouška by Týna nechtěla. Věděla úplně přesně, jak by její pes, kočka nebo papoušek měli vypadat. Jenže rodiče to slyšet nechtěli a ona slyšela jejich: „Ne!“, jen vyslovila první písmeno. P, K nebo P. A tak odešla zklamaně do svého pokojíku v podkroví. Připravila si papíry, pastelky, vodovky i barevné fixy, že si psa, kočku a papouška aspoň nakreslí.

Nepovedené obrázky

Týna začala kreslit psa hnědou pastelkou od špičky čenichu. Hafík se díval doleva a byl nakreslený z boku. Po světě běhá spousta psích ras, ale tenhle se k žádné přiřadit nedal. Při podrobném zkoumání se na něm dalo najít něco z buldoka, něco z kokršpaněla, kníry z knírače... Nebo to byly spíš fousky z českého fouska? Ocásek měl jako krysařík a přední nohy trochu jako srnka.

„Hm, moc se mi nepovedl,“ přiznala si upřímně Týna.

Odložila pastelky, vzala vodovky a pustila se do malování kočky. Kočky jsou hebké a vláčné, jako vodovkové barvy pod štětcem. Mourovatá kočičí barva se

z nich namíchat nedá, ale když se černě namalovaná kočka ještě za vlhka bíle napuntíkuje, při troše štěstí zmourovatí. Tohle se Týně docela povedlo, ale jinak ta její kočka...

Kromě Týny by možná nikdo netušil, že to je kočka. Někdo by hádal, že medvídek, jiný by mohl tvrdit, že je to plyšová želva. Ale něco kočičího v té Týnině kočce bylo: možná povaha, nebo neslyšné mňouknutí. Jenže Týna si svou kočku přece jen představovala trochu jinak.

Vzala třetí papír, odstrčila vodovky, vysypala na stůl všechny fixy a dala se do malování papouška.

„Papoušek se kreslí líp než pes nebo kočka,“ libovala si. A dost dlouho to vypadalo, že to s papouškem taky líp dopadne.

Je výhoda, že papoušek má o dvě nohy míň než kočka nebo pes, a ty mu ještě jen tak trochu vykukují z peří. Taky zobák se kreslí snadněji než čenich. Zvlášť ten papouščí, který je hodně zahnutý a nikam netrčí. Jenže jak začala Týna zdobit papouška peřím, začalo to s ním jít z kopce. Nechtěla nechat žádnou fixku stranou, aby se necítla odstrčená, a tím pádem bylo na papouškovi peří tolik, že pod ním krátké nohy i ten zahnutý zobák zmizely.

„Barevný je pěkně a vypadá docela vesele. Ale papoušci bývají větší krasavci,“ vzdychla Týna, jak se tak vzdychá, když se nám něco nepovede podle našich představ.

Zmuchlala tři pokreslené papíry do jedné velké koule a hodila ji do koše.

Rozčílený špaček

Týna se posadila k otevřenému oknu a zadívala se do zahrady.

Všimla si špačka, jak opatrně okukuje novou budku na jabloni. Připevnil ji tam Týnin tatínek. Sám ji i vyrobil.

Špaček kolem ní hopsal s nedůvěrou. Budka byla podezřele neforemná, každé prkýnko bylo jinak silné, některé křivě uříznuté, jiné křivě přibité. Špaček si zkusil sednout na bidýlko, ale to se pod ním ohnulo, a kdyby ho nezachránila křídla, žuchnul by pod strom na zobák.

„Co je to za klacek, že mě neudrží?!“ křičel rozčíleně.

Bidýlko je pro špačka stejně důležité jako koncertní pódium pro zpěváka. Nebo hradní ohoz pro rytíře! Tenhle špaček ovšem nemohl tušit, že pan Humplík zarazil k otvoru do budky místo pevné tyčky brčko na pití limonády. Líbilo se mu, jak je tříbarevné. A hlavně bylo po ruce! Nepřemýšlel nad tím, jestli se pod špačkem neohne, ani jestli po něm nebudou špaččí nožky klouzat.

Špaček zapískal varovný signál pro okolní zahrady, že budka na jabloni je životu nebezpečná, a s rozčileným nadáváním uletěl.

Jak se narodil Kvido

„Takže ani špačka mít nebudu... ani jeho krásné písničky,“ posteskla si Týna.

Do povzdechu se ozvalo tiché zašustění.

„Odkud to bylo?“ nastražila uši.

Zašustilo to znovu. Hlasitěji. Tak jako papírově.

„Že bych měla v koši na papíry myš?“

Týna se otočila na židli. Koš se maličko zakýval. Potom víc. A ještě víc – až ho to kymácení povalilo...

Z koše se vykutálela koule ze zmuchlaných výkresů. Zašustilo to v ní pořádně hlasitě, rozbalila se – a jako z vajíčka se z ní vyklubalo podivné stvoření. Na první pohled bylo jasné, že se poskládalo ze tří Týniných vyhozených obrázků. Vypadalo trochu jako kočka, trochu jako pes a barevné bylo jako papoušek.

Tak se narodil Kvído.

Proč dostal tohle trochu zvláštní jméno? Žádné jiné Týnu nenapadlo. Když k ní to podivné stvoření přicupitalo a přitulilo se jí k nohám, nějak mu přece říct musela. Jméno Kvído vybrala pro papouška. Jak by se jmenoval její pes nebo kočka, v tom ještě jasno neměla. Použila tedy jméno papouščí. Nakonec proč ne? Kvído byl strakatý stejně jako papoušek. A taky tak mluvil! S vrzavým papouščím přízvukem, do kterého se mu jen tu a tam připletlo nějaké to mňouknutí a hafnutí.

Týna se k němu sklonila, aby si ho mohla pořádně prohlédnout.

Jaký vlastně je?

Přední nohy kočičí a s drápky, zadní psí. Uši taky psí, vousky kočičí, oči kočičí, špičku čeníšku psí...

Je hezký?

„Je jiný.“

Na všechny otázky, které jí vířily hlavou, ji napadla jenom takhle jediná odpověď. A potom ještě jedna, poslední: „Je můj! To je nejdůležitější. Na ostatním přece vůbec nezáleží!“

Zvedla Kvída do náruče a něžně ho k sobě přitiskla. Cítila jeho teplo a v dlani bušící srdíčko. Kvído se na ni vděčně podíval, jako by ho právě zachránila před nějakým nebezpečím. Pak oči přivřel a schoval si hlavu v Týnině podpaží.

Oba v tu chvíli pocítili to samé: byli rádi, že jeden druhého mají.

Zděšení rodiče

„Propánajána, co to je?!“ vykřikl tatínek, když Týna přinesla Kvída do kuchyně.

Maminka taky zmateně kroutila hlavou: „Kočka to není, pes to taky není a strakatější je to než papoušek...!“

Tatínek chtěl zasakrovat, ale právě ty papouščí barvy ho varovaly, že by to ten tvor mohl po něm nahlas zopakovat. Radši tedy jen znovu zvolal: „Co to je?“

„Kvído,“ řekla Týna.

Jinou, pravdivější odpověď rodičům dát neuměla. Když přiznala, jak se Kvído narodil, tedy že ho vlastně nakreslila, přikázala jí maminka: „Okamžitě ho vygumuj!“

Kvído posmutněl a Týně se tlačily do očí slzičky. Maminka jí podávala gumu se slonem. Týně se však Kvída vygumovat nechtělo. Byla ráda, že ho má. Ať je, jaký je. Maminka se ale tvářila přísně, jako že na svém příkazu trvá. Naštěstí ani guma se slonem, která gumuje nejlíp, neumí vymazat pastelky a vodovky, natož fixy.

Kvído zůstal, jaký byl.

„Podívej, Týno, jestli je to pes, má vypadat jako pes, a kočka musí vypadat kočičovsky,“ vložil se do toho tatínek.

„Pokud bych k tomu mohl, s dovolením, něco říci,“ ozval se uctivě Kvído, „tak mě nevadí, jak jsem nakreslený.“

Maminka se zapotácela, tatínek vykulil oči: „A ještě tohle! Mluví! No to už vůbec nejde! To už je moc!“

...OKAMŽITĚ HO VYGUMUJ!...

„Promiňte,“ špitl omluvně Kvído. „Když vás to ruší, budu mlčet.“

Mlčel, i když ho tatínek cpal do velké tašky, s níž cestovali jen v létě na dovolenou. Nepromluvil a nekníknul, ani když mu přivřel špičku ocásku do zipu.

Týna naopak naříkala, fňukala, prosila a přemlouvala tatínka, ať Kvída nikam nevozí. Nebylo to však nic platné. Tatínek ji nacpal do auta stejně jako maminku i tašku s Kvídem a vyrazil klikatými uličkami k psímu salonu.

Úžas v psím salonu

„Chci, aby náš pes vypadal jako obyčejný pes!“ spustil tatínek Humplík na psího kadeřníka v salonu Malinový pudl ještě dřív, než vylovil Kvída z tašky.

„Ale pane, to jste na špatné adrese,“ nafoukl se psí kadeřník dotčeně. „U nás totiž pracujeme přesně opačně – z obyčejných psů děláme psy neobyčejné!“ Ukázal pyšně hřebenem na stěny plné fotografií.

Psi na nich měli stříbrné paruky, k uším připeletené copánky, načesané kohouty, ofinky a pěšinky rovné i do obloučků. Některým psům se pěšinky rozbíhaly jako rozcestí a křížovaly se jako křížovatky. Jeden pes měl chlupy na hřbetě vystříhané a rozčesané do tolika pěšinek, že vypadal jako linkovaný sešit. Jiné načesané psy by si někdo mohl snadno splést s ježky a dikobrazy. Byli tam k vidění i psi, co vypadali jako medúza, nafukovací ryba fugu, chlupatý krokodýl nebo chumáč suchého bodláčí.

Tatínek, maminka i Týna se nestačili divit. Ale nejvykulenější byl psí kadeřník, když uviděl Kvída.

„Ovšem tohle je naprosto suprózní! Roberte, pocem!“ hýkal nadšeně a volal kolegu, ať se jde na Kvída podívat.

Robert byl z Kvída taky úplně mimo. Vířil kolem něj jako vrtulník. Okukoval ho ze všech stran a vzdychal. Jmenoval jednu známou herečku a říkal, že kdyby jí takhle nabarvili psa, zblázní se z toho ta herečka štěstím.

„Můžu si ho vyfotit?“ zeptal se.

„Jistě,“ souhlasila nadšeně Týna.

„Ne!“ vykřikl tatínek.

Strčil Kvída do tašky tak rychle, že by rychleji nezmizel ani králík pod rukama kouzelníka. A skoro stejně bleskurychle se všichni ocitli zpět v autě.

